

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/16/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5619010043
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Gallová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5619010043.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Gallovej a sudcov JUDr. Vladimíra Sučika a Mgr. Miroslava Mazúcha, na verejnom zasadnutí konanom 28. mája 2020 prejednal odvolanie podané obžalovanou Q. U. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/9/2019 z 21.10.2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 2T/9/2019 z 21.10.2019 vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.
obžalovanú Q. U., nar. XX.X.XXXX v I. T., trvale bytom L. P.
XXX, P., okres I. T.,

o d s u d z u j e :

Podľa § 221 ods. 1, § 38 ods. 3 (§ 36 písm. k/) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) mesiace.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. výkon trestu odňatia slobody podmiennečne o d k l a d á .

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. u r č u j e obžalovanej skúšobnú dobu vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/9/2019 z 21.10.2019 bola obžalovaná Q. U. uznaná za vinnú zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe, že:

napriek tomu, že mala vedomosť o svojej zlej finančnej situácii, dňa 2.1.2017 uzatvorila so Zariadením pre seniorov KARITA obce Partizánska Ľupča, IČO: 42 433 819, Partizánska Ľupča 84, okres Liptovský Mikuláš, zmluvu o platení úhrady za sociálnu službu, registračné číslo 60zml----2017, v zmysle čl. III, ktorej sa zaviazala hradiť rozdiel medzi výškou úhrady za skutočne poskytnuté sociálne služby a sumou, ktorou bude na úhradu nákladov spojených s poskytovaním sociálnych prispievať prijímateľ Y. L., nar. XX.XX.XXXX, naposledy trvale bytom P. XXX, okr. I. T., jej manžel, vo výške najmenej 82,82 eur mesačne, a to najneskôr do 30. dňa príslušného kalendárneho mesiaca, v spojení s dodatkom č. 1, zo dňa 1.7.2017, registračné číslo: 177zml-2017, ktorým sa zaviazala prispievať sumou 118,59 eura, avšak v čase od 30.1.2017, okrem mesiaca február 2017, do 5.12.2017, kedy bol na jej majetok Okresným súdom Žilina, sp. zn. 3Odk/139/2017 vyhlásený konkurz, nerealizovala žiadnu ďalšiu platbu, pričom vzhľadom na jej finančnú situáciu už pri podpisovaní označovaných zmlúv vedela, že podmienky zmluvy nedodrží a platby nebude schopná realizovať, čo pred poskytovateľom služby - Zariadenie pre seniorov

KARITA obce Partizánska Ľupča zamlčala, čím tomuto zariadeniu spôsobila škodu vo výške 1.026,18 eur, ktorú dodatočne uhradila po vznesení obvinenia.

Za tento trestný čin bola obžalovaná odsúdená podľa § 221 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 3, § 36 písm. k) Tr. zák., na trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 3 roky.

Proti tomuto rozsudku podala riadne a včas odvolanie obžalovaná Q. U.. V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojho obhajcu uviedla, že s odsudzujúcim rozsudkom sa nestotožňuje. Nesúhlasí so spôsobom vyhodnotenia jednotlivých dôkazov a trvá na tom, že v čase podpisovania zmluvy a dodatku upozornila poskytovateľa sociálnych služieb, že je v zlej finančnej situácii, že nebude schopná splácať jednotlivé platby. Poskytovateľ sociálnych služieb KARITA túto situáciu akceptoval, pretože tieto nedoplatky trvali niekoľko mesiacov z jej strany až do momentu, kým sa KARITA nedozvedela, že bol vyhlásený konkurz, čo bolo 5.12.2017 a uvedomujúc si, že v takomto prípade sa k dlhovaným peniazom nedostanú cez civilné konanie, až následne podali 18.1.2018 trestné oznámenie. Od začiatku popiera, že nemala žiadny úmysel podpisovať dohodu s tým, že by mala úmysel nezaplatiť im, že nebude doplácať rozdiel medzi dôchodkom L. a navyšovanými nákladmi. Tvrdí, že keď došlo k podpisovaniu dodatku KARITE, bola veľmi dobre oboznámená so skutočnosťou, že L. dlhuje za poskytovanú starostlivosť za mesiace 9,10,11/2016. Poškodenú upozornila, že momentálne má exekúcie a jej platobná situácia je taká, že nebude schopná to splácať. Túto skutočnosť obžalovaná preukázala aj podaním mailu z 27.1.2017, keď pracovníčka KARITY jej oznamuje: „uhradte bežný mesiac a časť pohľadávky v zmysle vzájomnej ústnej dohody“. Zotrváva na svojom tvrdení, že ústna dohoda bola v takom znení, že tento dodatok podpíše, ale len za predpokladu, že bude mať splátkový kalendár. Skutočnosť, že verila pracovníčke p. X., preukazuje skutočnosť, že na základe tohto ústneho prísľubu podpíše dodatok k predmetnej zmluve. Ďalšou skutočnosťou je aj listinný dôkaz od bývalého zamestnávateľa Domesko, pričom tento listinný dôkaz predložila samotná poškodená a v tomto dôkaze je preukázateľné, že u tohto zamestnávateľa už v tomto čase mala zrážky zo mzdy formou exekúcie. Tento listinný dôkaz potvrdzuje jej tvrdenie, že poškodenú KARITU oboznámila s jej finančnou situáciou a nemožnosťou splácať úhrady za poskytované sociálne služby v prospech manžela. Aj z ďalšieho správania svedčiacom o tom, že nemala úmysel pri podpisovaní zmluvy a dodatku uviesť niekoho do omylu, pretože keby tomu tak bolo, nebola by v konečnom dôsledku, keď sa zlepšila jej finančná situácia, nahradila spôsobenú škodu, a to v čase keď už bol vyhlásený konkurz - osobný bankrot. Tvrdí, že k podpísaniu dodatku k predmetnej zmluve zo dňa 2.1.2017 bola svojím spôsobom prinútená ho podpísať zo strany poškodeného, pretože v tom čase ona nebola schopná sa postarať o manžela, bola bez príjmu, čo uviedla pracovníckam poškodeného. Stanovisko poškodeného bolo také, že ak sa dodatok nepodpíše, tak p. L. dajú pred obecný úrad vo P.. Za takejto situácie došlo k podpisovaniu predmetného dodatku. Zdôraznila, že poškodený pri podpisovaní zmluvy o sociálnej starostlivosti a aj podpisovaní dodatku bola uzrozumená so skutočnosťou, že nebude schopná splácať v čase podpisu zmlúv jednotlivé platby s tým, že pri podpisovaní dodatku sa dohodla s pracovníčkou poškodeného, že jej bude daný splátkový kalendár, teda nebol preukázaný či už priamy alebo nepriamy úmysel v čase podpisu zmluvy a jeho dodatku, že nebude chcieť zaplatiť za poskytované služby. Obhajoba je toho názoru, že v danom prípade nebola preukázaná subjektívna stránka v konaní obžalovanej v zmysle prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. a že celé toto trestné konanie bolo vynútené len z dôvodu ako zo strany poškodenej ju donútiť k úhrade dlžnej sumy, pretože poškodená KARITA si bola dobre vedomá, že v civilnom konaní vzhľadom na vyhlásený konkurz sa nedostane k zaplateniu dlžnej sumy. Napriek tejto skutočnosti urobila všetko preto, aby pri zlepšení svojej finančnej situácie uhradila dlžnú sumu. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a aby sám vo veci rozhodol tak, že ju spod obžaloby oslobodí podľa § 285 písm. b) Tr. por.

Príslušný prokurátor v písomnom vyjadrení k odvolaniu obžalovanej uviedol, že jej argumentácia v odvolaní je zjavne účelová. V podstate totožné tvrdenia boli obhajobou prezentované už na hlavnom pojednávaní a súd sa s nimi vysporiadal v plnom rozsahu, spôsobom predpokladaným v Trestnom poriadku. Skutkový stav bol súdom zistený spoľahlivým spôsobom a bez potreby opakovať dôkazy, ktoré svedčia spáchaniu skutku obžalovanou. Rozsudok považuje za zákonný.

Na podklade podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané,

ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil, že odvolanie obžalovanej Q. U. nie je dôvodné.

K výroku o vine

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že súd prvého stupňa sa dôsledne riadil citovanými zákonnými ustanoveniami. Aj podľa názoru krajského súdu odsudzujúci výrok prvostupňového súdu je správny, zákonný a má dostatočnú oporu vo vykonaných dôkazoch.

Okresný súd v konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanej, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jej prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, taktiež akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia okresného súdu, krajský súd nemá žiadne pochybnosti, že súdený skutok sa stal a že ho spáchala obžalovaná Q. U.. V tomto smere okresný súd veľmi výstižne a presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, na základe akých dôkazov a zistení z nich vyplývajúcich dospel k záveru o vine obžalovanej.

Dôvody napadnutého rozsudku sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Odvolací súd znovu pripomína, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii vysoko kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolaciemu súdu nezostáva nič iné, len v podrobnostiach poukázať na veľmi správne a erudované dôvody, na ktorých samosudca okresného súdu založil svoje odsudzujúce rozhodnutie.

Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na nasledovnú časť odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvého stupňa:

„Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že skutok, ktorý je predmetom obžaloby, sa stal, má znaky prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona a z vykonaných dôkazov mal súd taktiež preukázané, že prejednáváný skutok spáchala obžalovaná. Zo zadovážených listinných dôkazov a to zmluvy mal súd preukázané, že manželovi obžalovanej Y. L. bola v Zariadení pre seniorov KARITA poskytovaná sociálna služba od mája 2016. Listinnými dôkazmi a to zmluvou o platení úhrady za sociálnu službu zo dňa 2. 1. 2017 v spojení s dodatkom č. 1 zo dňa 1. 7. 2017 mal súd preukázané, že obžalovaná sa zaviazala platiť poškodenému rozdiel medzi výškou úhrady za skutočne poskytnuté sociálne služby a sumou, ktorou bude na úhradu nákladov spojených s poskytovaním sociálnych služieb prispievať prijímateľ Y. L., manžel obžalovanej, najskôr vo výške najmenej 82,82 eur mesačne a od 1. 7. 2017 vo výške 118,59 eur mesačne. Uvedené skutkové zistenia vyplývajúce z označených listinných dôkazov sú podporené aj výpoveďami svedkýň R. a X.. Ani obžalovaná vo svojej výpovedi nenamietala a v podstate potvrdila, že mala zmluvný záväzok poskytovať peňažné plnenie v prospech poškodeného vo vyššie uvedenom rozsahu. Zo zadovážených listinných dôkazov, ako aj z výpovede svedkyne R. je preukázané, že s výnimkou mesiaca február 2017, neuskutočnila žiadnu ďalšiu platbu v lehote splatnosti a dlžnú sumu uhradila až dodatočne v júni a v júli 2018.

Pre vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti za podvodné konanie je rozhodujúce, či obžalovaná v čase vzniku zmluvného záväzku poskytovať peňažné plnenie poškodenému, resp. v čase jeho splatnosti,

bola schopná splniť si svoj záväzok, teda či bola pripravená splniť si svoju povinnosť vyplývajúcu zo vzniknutého záväzkového vzťahu. Z dôkazov, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní je zrejmé, že nebolo v schopnostiach obžalovanej už v čase splatnosti peňažného záväzku, splniť si predmetný záväzok. Uvedenú skutočnosť mal súd preukázanú výpoveďou obžalovanej, ktorá priznala, že v čase uzavretia zmluvy s poškodeným, sa nachádzala v nepriaznivej finančnej situácii, ktorú pred poškodeným zamlčala. Obžalovaná bola zaťažená dlhmi z iných záväzkových vzťahov, niektoré z nich boli vymáhané exekučne, nevynímajúc povinnosť nahradiť škodu spôsobenú trestnou činnosťou sprenevery v roku 2016, ktorá zásadným spôsobom ovplyvňovala schopnosť obžalovanej dodržať zmluvné podmienky. Pokiaľ aj obžalovaná poberala príjem zo zamestnania, rozsah jej záväzkov niekoľkonásobne prevyšoval príjem zo zamestnania, v dôsledku čoho si obžalovaná musela byť vedomá skutočnosti už v čase vzniku záväzku poskytnúť peňažné plnenie, že tento nebude schopná splniť. Podvodné správanie obžalovanej voči poškodenému dokrešľuje aj skutočnosť, že poškodenej strane predložila falošný doklad vyvolávajúci dojem o úhrade dlžnej sumy. O nepriaznivej finančnej situácii obžalovanej napokon svedčí aj skutočnosť, že bol na jej majetok vyhlásený konkurz v decembri 2017 a tiež zistenie, že poškodenému nezaplatila peňažné plnenie z jej vlastných prostriedkov, ale od tretej osoby.

Obhajoba obžalovanej je postavená na tvrdení, že poškodený bol od začiatku a teda aj v čase uzavretia predmetnej zmluvy informovaný o jej skutočnej finančnej situácii. Uvedené tvrdenie však nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Pokiaľ obžalovaná poukazuje na skutočnosť, že poškodenému predkladala výplatné pásky, v ktorých je údaj o exekúciách, súd uvádza, že tento údaj v žiadnom prípade neposkytuje komplexný, úplný obraz o skutočnej finančnej situácii obžalovanej. Sama obžalovaná priznala, že neinformovala poškodeného pred uzavretím zmluvy o všetkých jej záväzkoch ani o povinnosti nahradiť škodu viac ako 7.400,- eur spôsobenú trestnou činnosťou sprenevery v roku 2016. Pokiaľ z elektronickej komunikácie medzi obžalovanou a poškodeným v čase pred uzavretím zmluvy, resp. jej dodatku vyplýva, že poškodená strana upozorňovala obžalovanú na neuhradenú pohľadávku vzniknutú za predchádzajúce obdobie, táto skutočnosť sama o sebe, bez ďalšieho neznamena vedomosť poškodeného o nepriaznivej finančnej situácii na strane obžalovanej. Neuhradená splatná pohľadávka znamená, že dlžník sa dostal do omeškania so splnením konkrétneho peňažného záväzku. V žiadnom prípade však nemožno prisudzovať uvedenému údaju väčšiu výpovednú hodnotu akú v skutočnosti má. Znova platí, že len na základe uvedenej čiastkovej informácie nemá poškodený vedomosť o celkových pomeroch obžalovanej.

Súd nemal pochybnosti o tom, že uzavretie zmluvy obžalovanou bolo prejavom jej slobodnej a skutočnej vôle vstúpiť do zmluvného vzťahu. Obžalovaná sama uviedla, že pred uzavretím zmluvy mala možnosť sa s ňou oboznámiť. Obhajoba obžalovanej, že zmluvu uzatvárala pod nátlakom, resp. hrozbou, že v prípade jej neuzavretia bude jej manžel „vysadený pred obecným úradom“, sa javí ako účelová. Je pozoruhodné, že napriek uvedenej hrozbe obžalovaná opakovane pristupovala na zmluvnej báze k úpravám zmluvných podmienok prostredníctvom viacerých dodatkov uzatvorených aj v roku 2017 vrátane dodatkov riešiacich výšku úhrady, ktorú sa zaviazala platiť obžalovaná. Podpisovanie viacerých dodatkov, resp. zmien obžalovanou nenasvedčuje atmosfére nátlaku, resp. vyššie uvedenej hrozby tak ako ju opísala obžalovaná. Poškodená strana zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlila, ako by postupovala v prípade neuzavretia predmetnej zmluvy zo strany obžalovanej a to kontaktovaním rodinných príslušníkov. Napokon k tomuto kroku poškodená strana aj pristúpila po tom, ako sa s obžalovanou dohodli na ukončení zmluvy o platení úhrady za sociálnu službu v júli 2018, čo vyplýva zo spisovej dokumentácie vzťahujúcej sa na osobu prijímateľa Y. L..

Nemožno súhlasiť s tvrdením obhajoby, že poškodený prostredníctvom trestného oznámenia docielil náhradu škody zo strany obžalovanej. Samotné podanie trestného oznámenia nedáva oznamovateľovi, ktorý je zároveň poškodeným žiadnu záruku, že obžalovaná dodatočne nahradí škodu. Náhrada škody zo strany obžalovanej bola prejavom jej slobodného rozhodnutia, ktorého rovnakým prejavom môže byť aj rozhodnutie nenahradiť škodu poškodenému. Poškodený nepristúpil k podaniu trestného oznámenia hneď po nesplnení záväzku obžalovanou, obžalovaná bolo opakovane vyzývaná poškodenou na úhradu dlžnej sumy, pričom poškodený mal najskôr civilným súdom priznanú (tzv. judikovanú) pohľadávku voči obžalovanej, ktorej vymoženiu sa domáhal aj v exekučnom konaní. V prípade ak by obžalovaná nezamlčala pred poškodenou stranou jej skutočnú finančnú situáciu, je len ťažko predstaviteľné, že by sa poškodená strana rozhodla vstúpiť do zmluvného vzťahu s obžalovanou. Obžalovaná predstierala pred poškodenou stranou, že jej finančná situácia umožňuje dodržať zmluvné podmienky, čím uviedla do omylu poškodeného. Obžalovaná konala v priamom úmysle, pretože vyššie uvedeným spôsobom chcela porušiť záujem chránený Trestným zákonom, ktorým je ochrana vlastníckeho práva.

Z vyššie uvedených skutkových zistení tak vyplýva, že vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich a na seba nadväzujúcich priamych a

nepriamych dôkazov, ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že skutok, ktorý je predmetom obžaloby spáchala obžalovaná. Z týchto dôkazov potom možno vyvodiť len jediný záver o tom, že skutok spáchala obžalovaná a vylúčiť tým možnosť prijatia iného záveru.

Pri zachovaní totožnosti skutku v porovnaní s obžalobou súd upravil výšku škody spôsobenej konaním obžalovanej. Pri jej ustálení vychádzal z výšky sumy, ktorú bola obžalovaná povinná zaplatiť v tom - ktorom mesiaci podľa platnej zmluvy upravenej prípadne dodatkom, t. j. 5 mesiacov (január, marec, apríl, máj, jún) x 82,82 eur, 5 mesiacov (júl, august, september, október a november) x 118,59 eur a pomerná časť zo sumy 118,59 za mesiac december. Uvedená skutková úprava je priaznivejšia pre obžalovanú v porovnaní s obžalobou“.

Krajský súd ďalej poznamenáva, že pokiaľ sa skutkové závery prvostupňového súdu zakladajú na vnútornom presvedčení, získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a tieto závery boli vyvedené na podklade úplného zistenia skutočného stavu veci a úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory, nemožno im potom v prospech obžalovaného úspešne odporovať odvolaním len preto, že súd mohol dospieť aj k iným záverom, keby sa bol spravoval inými úvahami.

Súd prvého stupňa sa zaoberal a vysporiadal s návrhmi na dokazovanie, skutkovou a právnou argumentáciou strán v konaní pri dodržaní princípov kontradiktórnosti konania. Skutočnosť, že odvolateľka sa nestotožnila so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Krajský súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných okresným súdom nezistil, že by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v neprospech obžalovanej.

Právna kvalifikácia súdeného skutku ako prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. aj podľa názoru krajského súdu zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávanych skutkov práve podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení.

V trestnom konaní nie je ojedinelý stav, keď obžalovaný popiera spáchanie skutku a zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, vychádza z ďalších procesne účinným spôsobom vykonaných dôkazoch v priebehu konania pred súdom.

Ani krajský súd sa nestotožnil s obhajobou obžalovanej, že sa nedopustila konania, ktoré jej je kladené za vinu. Je pochopiteľné, že obžalovaná popiera spáchanie súdeného skutku. Využíva tak svoje zákonné právo hoci aj beztrestne klamať. Výpoveď obžalovaného musí súd vždy posudzovať s rešpektom a s ohľadom aj na to, že môže uvádzať nepravdu a tú prezentovať ako jedinú pravdu - svoju. Preto je vždy v prioritnom záujme obžalovaného predložiť súdu svoje alibi, a tak dodať svojim vyjadreniam „punc úplnej pravdivosti“. Obžalovaná však podľa názoru odvolacieho súdu nepredložila také argumenty, ktoré by celkom nepochybne mohli výrazne spochybniť dôkazy vykonané v trestnom konaní, ktoré preukazujú nepochybne a bezpečne vinu obžalovanej.

Odvolací súd v posudzovanom prípade ďalej zdôrazňuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Obžalovaná odvolanie založila aj na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jej námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Odvolací súd zdôrazňuje, že obžalovaná primárne namieta v podrobnom odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní.

Odvolačný súd nezistil, že hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa nebolo založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne. Nezistil, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa nie sú logicky odôvodnené. V dôsledku tohto zistenia nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že odvolateľ na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Z vykonaných dôkazov bolo zároveň bezpečne zistené, že protiprávne konanie, ktorého sa obžalovaná dopustila, nesie nielen všetky formálne znaky prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák., ale i toho, že ide o prečin aj v intenciách odseku 2 § 10 Tr. zák. V okolnostiach danej veci sa odvolací súd stotožnil v celom rozsahu s názorom súdu prvého stupňa, že spôsob vykonania činu svedčí o tom, že obžalovaná nielen pri prvom uzavretí zmluvy v januári 2017, ale aj pri podpísaní dodatku k zmluve, teda pri viacerých zmluvných prejavoch predstierala pred poškodeným svoju solventnosť a schopnosť dodržať zmluvné podmienky. Je poľutovania hodné, že protiprávne konanie obžalovanej súvisí s nezaplatením úhrady za sociálnu službu poskytovanú jej manželovi, ktorý sa ocitol v ťažkej životnej situácii v dôsledku závažného zhoršenia jeho zdravotného stavu. Ako už bolo vyššie uvedené, podvodné správanie obžalovanej sa prejavilo aj predložením falošného dokladu poškodenej strane, ktorý mal navodiť dojem o úhrade dlžnej sumy. Na druhej strane z konania poškodeného nemožno prijať záver, že nebola dodržaná potrebná miera opatrnosti pri ochrane ich majetkových práv.

K výroku o treste

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a (retribúcia).

Podľa § 34 ods. 2, 3, 4 Tr. zák. páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností.

Podľa § 36 písm. k) Tr. zák. poľahčujúcou okolnosťou je to, že páchatel' sa pričinił o odstránenie škodlivých následkov trestného činu alebo dobrovoľne nahradil spôsobenú škodu.

Pokiaľ ide o výrok o treste v rozsudku okresného súdu, tu dospel krajský súd k záveru o jeho neprimeranosti, a preto výrok o treste v napadnutom rozsudku zrušil a sám vo veci rozhodol.

Krajský súd uložil obžalovanej miernejší trest, pokiaľ ide o jeho výmeru, keď podľa názoru krajského súdu nie je potrebné prevýchovu obžalovanej zabezpečovať hrozbou výkonu trestu vo forme podmieneného odsúdenia vo výmere 6 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 3 roky, a to najmä s ohľadom k tomu, že obžalovaná po vznesení obvinenia poškodenému v celom rozsahu uhradila dlhovanú čiastku vo výške 1.026,18 eur. Z odpisu z registra trestov vyplýva, že obžalovaná bola doposiaľ jedenkrát súdne potrestaná za prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 8T/6/2017 z 8.2.2017. Z pripojeného trestného spisu Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 8T/6/2017 vyplýva, že sa v tejto trestnej veci osvedčila a hľadí sa na ňu akoby nebola odsúdená. Preto dospel krajský súd k záveru, že z hľadiska účelu trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. bude na jeho naplnenie či už z hľadiska individuálnej prevencie, aj z hľadiska generálnej prevencie, postačovať uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 3 mesiace s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok. Podľa názoru krajského súdu takýto druh a výmera trestu v konkrétnom prípade lepšie vystihuje celkový stupeň nebezpečnosti konania obžalovanej pre spoločnosť a takýto trest postihuje obžalovanú za jej protiprávne konanie dostatočne.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom rozsudku a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.